

[Elisabeth Bruun Olesen]

diskutabel. I denne fremskrivning går man ud fra en fortsat vækst i dele af fremstillingsindustrien, og man går ud fra fortsatte nedskæringer inden for det offentlige. Det sidste kan der jo laves om på. Det første er usikkert; det afhænger bl.a. af det teknologiske valg. Det forholder sig imidlertid sådan, at i hvert fald informationssektoren er i vækst, og inden for informationssektoren er der mange kvinder. Her kunne regeringen så gøre en indsats for at fastholde kvindearbejdspladser via efteruddannelse m.m.

Så er der også spørgsmålet: hvad er en rigtig branche, og hvad er en forkert branche? Hvad er et rigtigt job, og hvad er et forkert job? Er det forkert at være sygeplejerske? Er det forkert at ansætte flere mennesker inden for den offentlige sektor, så vi får en bedre service? Det er et politisk valg, og her siger VS: selvfølgelig skal servicen være bedre, selvfølgelig skal der også fortsat være masser af kvinder inden for disse sektorer. Grunden til, at kvinderne ikke bare med stormskridt styrter ind i mandefagene, kan jo også være, at kvinderne bevidst har tænkt sig om og synes, at der er noget i vejen med de mandefag indholdsmæssigt. Det er måske ikke kun kvinderne, der skal ændre noget inde i hovedet, måske er det også fagenes indhold, der er forkert. Måske mangler de de kvindelige værdier, som fru Elsebeth Kock-Petersen var inde på. Måske er den måde, fagene er blevet udviklet på, sådan, at kvinder synes, at sådan noget vil man hverken eje eller have, og det tager jo altså desværre mange år at få det forandret.

Vi har også været inde på uddannelsesstilbudene. Her skal jeg, for at ikke nogen nu skal bebrejde mig det, sige endnu en gang, at vi synes, det er glimrende, at man kan få uddannelse, al den uddannelse, der overhovedet kan lade sig gøre, også på dagpengene. Vi synes, det var en skelsættende begivenhed, der dog havde det meget ubehagelige hæftet på sig, at der var nedsatte dagpenge. Det er bl.a. derfor – og det er hovedgrunden – at det ikke er blevet den succes, man havde forventet. At det kommer for sent i arbejdsløshedsperioden, det er også sandt. At uddannelsesperioden er for kort, det er også sandt. Men først og fremmest får man ikke en gruppe mennesker, i dette her tilfælde en gruppe ufaglærte kvinder, som har en dårlig skolebaggrund og dårlige skoleerfaringer, ind

i et uddannelsesforløb, når der står en straf og venter i porten, medmindre man kan skaffe sig et arbejde. Det er simpelt hen for usikkert. Enhver vil da hele tiden sørge for at tage arbejde i stedet for, og i øvrigt viser undersøgelserne jo også, at især de lidt ældre ønsker arbejde frem for uddannelse.

VS vil gerne være med til uddannelsesdelen, vil gerne være med til at forbedre den, men vi vil ikke være med til at fastholde de nedsatte dagpenge. Det glæder os selvfølgelig i den forbindelse, at både hr. Estrup og hr. Kofod-Svendsen har sagt, at man, belært af de erfaringer, der er gjort, og som undersøgelserne fra Socialforskningsinstituttet giver udtryk for, vil gøre noget ved det. Man har set, at der må nogle ændringer til. Så lad os se at få det bedste ud af de ændringer og i alle tilfælde få fjernet de nedsatte dagpenge. Der er blevet talt meget om fleksibilitet, og det vil jeg slutte mit indlæg med at sige noget om.

Hvis fleksibilitet skal ske på arbejdskraftens betingelser, kræver fleksibilitet i virkeligheden et opgør med arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, for hvordan skal det ellers blive fleksibelt til fordel for arbejdskraften? Sådan som arbejdsgiverne vil have det indført, vil de jo have, at man skulle på arbejde stort set døgnet rundt uden at få overtidsbetaling. Man skulle kunne arbejde i blokke i weekender. Det kan meget let komme til at betyde, med de forhold der i dag er på arbejdsmarkedet, med de styrkeforhold der er, at faderen og moderen aldrig kommer til at se hinanden, for når den ene går på arbejde, så er den anden lige kommet hjem, og på den måde bliver fleksibilitet kun til glæde for arbejdsgiverne. Derfor synes jeg, det er meget fint, at organisationerne oprettholder den modstand, de har imod det. De ved nemlig, hvad det drejer sig om.

Som jeg også har sagt før, har jeg aldrig været på en generalforsamling eller hørt om nogle generalforsamlinger, der har sagt: vi vil have fleksibel arbejdstid. Vi vil meget gerne arbejde om natten, vi vil meget gerne arbejde om aftenen, vi vil meget gerne arbejde i weekenden, vi vil meget gerne arbejde på et hvilket som helst tidspunkt. Det ønsker arbejdskraften ikke.

(Kort bemærkning).